

Eidim M'chal'lay Shabbos
March 5, 1995

1) Witnesses who Violate Shabbos and are Lowlifes

שו"ת יביע אומר חלק ג – אבן העזר סימן ה

בס"ד. פתח תקוה ת"ו. תמוז תשט"ז לפ"ק. אודות הקידושין של הצעירה א' ב' שהעידו שני עדים נגדה שקיבלה קידושין בפניהם מהבחור י' ש' לשאלת ביה"ד ענו העדים שאינם זוכרים בדיוק את תאריך הקידושין, ואחד מהעדים אמר שכמדומה לו שהדבר נעשה כשבוע ימים לפני פסח תשט"ז, ואחד אמר שכמדומה לו שנעשה כשבוע ימים אחר הפסח. הם הוזמנו ע"י המקדש לאותו יום שנקבע מראש, במקום מסויים, וכשהופיעה שם הבחורה הנ"ל קידשה בפניהם כדמו"י. דבר זה נעשה כדי לסכל עצת הורי הבחורה שביקשו לתת לה לבן דודה אשר נשתדכה אתו מכבר. הבחורה א' ב' הנ"ל הכחישה את עצם קבלת הקידושין וטענה בתוקף שלא נתקדשה לבחור הנ"ל כלל וכלל. ואבי הנערה הביא עדים שהעידו על עדי הקידושין שהם מחללי שבתות בפרהסיא וראום שמעשנים סיגרות בחוצות קריה בליל שבת. ואחד העדים הודה ג"כ שאמנם הוא לא דתי ומעשן בשבת. והנה אבי הנערה שהוא מנכבדי העיר נפשו בשאלתו למצוא פתח היתר להפקיע הקידושין אם אמנם נעשן, מאחר שהדבר נעשה ע"י הסתה ופיתויים של הבחור הנ"ל. וגם הבחורה רצונה להנשא לבן דודה המשוך עמה, והמקדש הנ"ל נתן כתף סוררת לפוטרה בגט על אף כל הפצרות ובקשות בית הדין אליו. ואחד המיוחד מבית – הדין רב גדול בישראל מומחה ופקיע היושב אתנו בשבת תחכמוני נטה קו להחמיר לחוש לקידושין, **שוא עדי הקידושין חזרו בתשובה באותה שעה**. דבכה"ג קי"ל בקידושין (מט): הרי את מקודשת לי ע"מ שאני צדיק אפ"י הוא רשע גמור מקודשת שמה הרהר תשובה בלבו. ואמרת אשנה פרק זה אם יש מקום להפקיע הקידושין לפום דינא. אל ה' ויאר לנו. וזה החלי בעזר צורי וגואלי.

(א) בסנהדרין (כו:): א"ר נחמן החשוד על העריות כשר לעדות. א"ר ששת עני מרי ארבעים בכתפיה וכשר? אמר רבא ומודה ר"נ לענין עדות אשה שהוא פסול בין לעיולה בין לאפוקה. כך היא גירסת הרי"ף והרא"ש. וכן פסק הרמב"ם (בפ"ד מה' אישות ה"ו) שהמקדש בפסולי עדות של תורה אינה מקודשת וכו' ה"ה שדין זה פשוט הוא. ומקורו בסנהדרין (הנ"ל). ע"ש. וכן דעת הגאונים, רב אחא משבחא, והרב בעל הלכות גדולות, ורבינו שמואל בן חפני, ורבינו האי גאון. הובאו בשו"ת הרשב"א (סי' אלף קפה). ע"ש. וע"ע במרדכי קידושין (פ' האומר סי' תקלב). והמאירי (קידושין כד:). ע"ש. וע' בלח"מ שם שדברי הרמב"ם לפי גירסת הרי"ף והרא"ש. אבל לגירסתינו לא אמרן אלא לאפוקה אבל לעיולה לית לן בה אין משם ראייה לזה. ע"ש. וכו"ה דעת מרן הב"י באה"ע (ס"ס מב) ובש"ע שם. ע"ש. ומוכח מכלל זה שהמקדש בפני פסולי עדות דאורייתא בין מכה קורבתן בין מכה רשתתן אינה מקודשת ולא חיישינן שמה חזרו בתשובה בשעת הקידושין. ולכאורה קשה דמאי שנא מההיא דאמרינן בקידושין (מט): וכ"פ באה"ע (סי' לח סל"א), המקדש ע"מ שאני צדיק אפ"י הוא רשע גמור מקודשת מספק שמה הרהר תשובה בלבו. וא"כ ה"נ נימא גבי עדים פסולים שמה הרהרו תשובה בלבם. אולם כבר עמדו בזה גדולי האחרונים, ותירצו לנכון. וכמבואר בשו"ת מהר"ם פדוואה (סי' לו). וזת"ד, והראיה שמביא מן המקדש ע"מ שאני צדיק וכו', התם טעמא רבה איכא, שמאחר שהוא אומר כן ורוצה בקידושין מסתמא רוצה לקיים תנאו. אבל שיהיה דבר כללי על כל בעל עבירה בלי טעם וסברא אי אפשר, שא"כ לשוא טרחו הגאונים לחלק בענין קידושין בין הפסול בעבירה דאלו לבין הפסול בעבירה דרבנן, שבעבירה דרבנן צריכה גט מספק, משא"כ בעבירה דאורייתא. ויש חולקים ואומרים דאף בפסולי עבירה דרבנן א"צ גט. ואם נאמר תמיד שמה הרהר תשובה איך ימצא הדבר הזה. אלא ודאי לאו כללא הוא, אלא היכא שיש טעם והוכחה לדבר. עכת"ד. וכיו"ב כ' בשו"ת משפטי צדק ח"א (סי' מג). ע"ש. גם בשו"ת הרדב"ז ח"א (סי' ק"מ) נשאל ע"ז, דאמאי לא חיישינן במקדש בפסולי עדות דאורייתא שמה חזרו בתשובה, כדין המקדש ע"מ שאני צדיק. והשיב, דכיון דאיכא סהדי דעבר עבירה שנפסל בה לעדות אינו חוזר להכשרו עד שיבאו עדים ויעידו שחזר בתשובה הלא"ה אין חוששין לקידושין. אבל האומר ע"מ שאני צדיק כיון שהוא עצמו קוראו לעצמו צדיק בתנאו רגלים לדבר שעשה תשובה אע"פ שאנו רואים שהולך בדרכי רשע שמה באותה שעה הרהר בתש"ו ומש"ה הוא ספק מקודשת. ופשוט. ע"כ. וכ"כ בשו"ת זקן אהרן (סי' ב דף ג ע"ד). ובשו"ת עדות ביעקב (סי' יח דמ"א רע"א). וכ"כ הבית שמואל (סי' מב ס"ק כב). וביאורי הגר"א (שם סק"ל). והערוך השלחן (ס"ס מב). (ומש"ש שכן נראה לו, ק"ק שלא זכר שכבר קדמוהו רבנן הנ"ל). וכ"ה בשו"ת חת"ס (חיו"ד סי' שמה) ד"ה ובלאה"נ. ע"ש...

(יט) שוב אשוב לנ"ד, דהנה לא מביעא לדעת רוב מנין ורוב בנין של הפוסקים דס"ל דבסתמא לא חיישינן שמה חזר בתשובה, א"כ בנ"ד אין חוששין לקידושין. אלא אף לר"ת וסיעתו שחוששין לזה, י"ל דה"מ בסתם בנ"א שעומדים בחזקת כשרות, ובמקרה נכשלו ע"י יצה"ר. אבל בנ"ד דמירי באינשי דלא מעלי שהם רקים ופוחזים, ואינם לא במקרא ולא במשנה ולא בד"א, **שמי שירד לידי כך חזקתו רשע**, וכמ"ש הרמב"ם (ר"פ יא מה' עדות). כשנתברר לנו בעדים שהוא מחלל שבת מוקמינן ליה בחזקתיה, ולא חיישינן שמה חזר בתש"ו בשעת הקידושין, שסופו הוכיח על תחלתו. (ובכה"ג מהניא הוכחה זו גם לקולא). ובאמת שכבר מצינו לרבינו הרמ"א בתש"ו (סי' יב) שפסל עדים שבאו לאסור אשה על בעלה, מטעם שהם רקים ופוחזים. וחתם ע"ז ביחד עם בית דינו. וכ"כ מהרש"ל בשו"ת הרמ"א (סי' יג). ע"ש. וכן מפורש יותר בשו"ת הרדב"ז ח"א (סי' שיב) וז"ל, ותו דאפ"י היה לשון הקידושין כתיקונו הרי הם פסולי עדות, שהרי אינם לא במקרא ולא במשנה ולא בד"א. וז"ל הרמב"ם פ"א מה' עדות, וכל מי שיקבל עדות ע"ה קודם שיעידו עליו שהוא נהג במצות ובד"א ה"ז הדיוט ועתיד ליתן את הדין שהרי מאבד ממונם של ישראל. ע"כ. וכ"ש לענין קידושין. עכ"ל הרדב"ז. הן אמת שיש להעיר ע"ז מ"מ"ש הרמב"ם (ר"פ יא מה' עדות) שפיסול זה אינו אלא מדבריהם. והרי המקדש בפסולי עדות דרבנן חוששין לקידושין. וכמ"ש הרמב"ם (פ"ד מה' אישות ה"ו), ובאה"ע (סי' מב ס"ה), שצריכה גט

מספק. וכ"כ בשו"ת הרשב"א (סי' אלף וקפה) בשם הגאונים. ושלא כדעת הרי"ף שסובר דאף בזה אין חוששין לקידושין. ע"ש. ומצאתי בשו"ת הגרע"א (ס"ס צט) שהביא דברי הרמ"א בתשו' הנ"ל, וכ' ע"ז, ואיני כדאי להרהר אחר דברי הרמ"א, אך תורה היא וללמוד אני צריך, שהרי הבזויים וע"ה הונו רק פסולי עדות דרבנן כמבואר ברמב"ם (פי"א מעדות), ואיך נקיל לפסול לעד טומאה ולהתיר איסור דאו' וכו'. ע"ש. אולם הבית מאיר בתשו' שם (סי' ק דע"ז רע"א) כ', דפסולי עדות דרבנן כגזלן דדבריהם וכיו"ב מטעם דחשידי לשקר, הם באמת ספק פיסולי תורה, ובמה יכשרו להוציא אשה מחזקת פנויה וחזקת היתר לבעלה, כי אם הם חשודים לשקר פשיטא דפסולים מה"ת. ובאמת דק"ק מה שהחמירו הטור והר"ם במקדש בעדי ספק פסולי תורה להצריכה גט אפי' במחשת, ואמאי הרי היא בחזקת פנויה. ואולי מפני שלדברי המקדש היא מקודשת מספק חששו משום לעז להצריכה גט אבל אילו שניהם מכחישים עדים כאלו אפשר שבאמת א"צ גט. וכן לאסור אשה על בעלה ע"י רקים ופוחזים שנראה לחכמים דחשידי לשקר דודאי שהם ספק פסולי תורה, מהיכא תיתי להוציא על ידם אשה מבעלה. עכת"ד בקיצור. ואפשר שגם הרדב"ז שהיקל בזה, הוא בצירוף טעמים אחרים של שם, ולכן צירף עוד טעם שאין צריכה גט ע"פ עדות רקים ופוחזים אלא משום לעז בעלמא. וכמ"ש הבית מאיר. וע' בשו"ת שביית יו"ט (חחו"מ סי' א) ד"ה ומזה, שהביא ג"כ שיטת הסוברים שהמקדש בפני ע"ה אין חוששין לקידושין, ונראה שמתחשב בסברא זו לצרפה לסניף. ע"ש. ויש מקום לסייע סברא זו לפמ"ש הפני יהושע (גיטין יז) דחזקת כשרות היא חזקה הבאה מכח רובא, שרוב ישראל כשרים הם. ע"ש. ולכן באנשים כאלה שייצאו מתוך הרוב, ואינם לא במקרא ולא במשנה ולא בד"א, שפיר חיישינן להו גם מדאו', דאיתרע חזקת כשרות דידהו. וכיו"ב כ' התומים (סי' לד ס"ק יא), דכיון דרבנן פסלוהו לחמסן והוא עבר ע"ז א"כ אתרע חזקת כשרותו מדעבר על איסור דרבנן, וחזר הדבר לשל תורה, וה"ז ספק פסול מן התורה. ושכן מצא סברא זו להפני משה ח"ב (סי' קה). ע"ש. (ובמק"א כתבנו עוד בזה). ודון מינה ואוקי באתרין. וע' להרב ישמח לב גאגין (חאה"ע סי' יא) שכל להחמיר להצריך גט בעדות ע"ה בקידושין, ונעזר משו"ת מרן הב"י. ע"ש. אולם המעיין בתשו' הב"י יראה שאין הכרח לזה בדעת מרן עצמו. וע"ע בשו"ת כרך של רומי (סי' כד דף ק"ד ע"א) שהביא דברי הרדב"ז ותשו' הב"י הנ"ל, וכ' דמידי פלוגתא לא נפקא. ע"ש. וכעת ראיתי בערך השלחן חו"מ (סי' לד ס"ק כח) שהקשה על דברי הרדב"ז הנ"ל דהא פסול ע"ה אינו אלא מדרבנן. ע"ש. ולפי האמור לק"מ. ועכ"פ בנ"ד ודאי דלא חיישינן ברקים ופוחזים כאלה שהרהרו בתשו' בשעת הקידושין. [שו"ר בשו"ת יהודה יעלה אסאד (חאה"ע סי' טז) שסובר דאף באנשי הצבא שהם רקים ופוחזים, כיון שיוצאים לחפשי לבית אבותם, אע"פ שעדיין לא חזרו בתשו' שלימה, ופרוצים בעבירות, אמרינן שמא הרהרו בלבם לעשות תשובה, ואינם פסולים אלא מדרבנן, ולעדות אשה כשרים. ע"ש. ויש לחלק, דשאני התם שעיקר פיסולם נעשה לאנסם בהיותם ברשות הצבא של עכו"ם. משא"כ בנ"ד]. וכיו"ב כ' בשו"ת/האלף/ לך שלמה (חאה"ע סי' ח דע"ז ע"ב). ע"ש. וכן הורו הרבה אחרונים שלא לחוש במחללי שבת וכדומה שמא הרהרו בתשו'. הלא בספרתם. (וקצת מהם הובאו כאן, ובתשו' אחרת ג"כ כתבנו עוד בזה).

(כ) ומלבד כל זה, הרי בנ"ד לא ידעו העדים באיזה יום נעשו הקידושין, והאשה מכחישה וצווחת ככרוכיא שלא קבלה קידושין כלל, ובדין מרומה דעת כמה פוסקים דבעינן דרישה וחקירה וכמבואר במרדכי (ר"פ אחד דיני ממונות). והובא בב"י אה"ע (סי' מב), וחו"מ (סי' ל), שהעדים שבאים לאסרה ע"פ עדותן שנתקדשה לפלוני צריכים דרישה וחקירה הואיל והיא מכחישתן וכו'. ע"ש. וכ"כ בשו"ת הרשב"א (סי' אלף ורט). והובא בב"י אה"ע (סי' מז). וזה שלא כמ"ש המאירי (סוף יבמות) דבגטין וקידושין אפי' בדין מרומה לא בעינן דרישה וחקירה. ע"ש. איברא דחזי הוית בשו"ת הריב"ש (סי' רסו) בד"ה וכן אין לפסול, שכל, ואיברא דבדין מרומה אפי' בדיני ממונות צריך דרישה וחקירה כדאי פ' אד"מ (לב); ובודאי שאין לך דין מרומה גדול מזה שיאמר אדם שקידש אשה חשובה בלא שדוכין ושלא בפני קרוביה ובלא ברכת אירוסין ושלא בעשרה, ובהכמנת עדים דרך ערמה, ואם באנו להשוותו לדיני נפשות עדותן בטלה כיון שלא היה בעדותן דרישה וחקירה, שהרי לא אמרו בכמה בחודש ולא באיזה שעה וכו'. אלא שנראה דבהודאות והלואות אפי' בדין מרומה א"צ דו"ח כדיני נפשות ממש, אלא שצריך הדין לחקור כל מה שאפשר, ולא שאם אמר בא' מן החקירות איני יודע שתהא עדותן בטלה, וכן אם אמרו אמש הלוחה שיהא צריך שיכוונו באיזה שבוע באיזה שנה באיזה חדש וכל שאר החקירות, אע"פ שבד"נ צריך כן, אלא שיש לדין לחקור ולדרוש בדין מרומה כל מה שאפשר כההיא דיבמות (קכב): לא כך אמרת יונתן בן יוחנן וכו'. וכן פי' הרא"ה וכו' מלשון הסמ"ג. עכת"ד...

ואיך שיהיה בהצטרפות עוד ספק, כגון כשרות העדים וכדומה, חזי לאצטרופי במקום שיש חשש עיגון להאשה, (וע' בשו"ת חיים ושלום סי' כב ובמק"א הארכנו בזה). וכן ראיתי להרה"ג מהרי"ץ שרים בשו"ת עולת איש (חאה"ע סי' א, דל"ח ע"ב) שהעלה כן. וכן הגרי"ץ אלחנן בשו"ת עין יצחק (חאה"ע ר"ס נו) צירף סברא זו להקל. וע"ע בשו"ת גבול יהודה (סי' לח אות ג). [גם הלום ראיתי ליד"נ הרב הגאון המנוח מהר"ר רחמים חי חויתיה הכהן זצ"ל, בתשו' שבס' ישכיל עבדי ח"ה (חאה"ע סי' כה, דקע"ח ע"ב) שהביא סברת הפו' להקל בזה. ושכ"כ בס' חקי חיים בשם מהר"א חגאג שעשה סניף מזה לבטל הקידושין. ע"ש. וע"ע במאמר הרב הגר"י עדס שליט"א בס' אור המאיר (עמוד קכג). ע"ש]. והנה בשו"ת צמח צדק מליבאוויטש (סי' צ אות ה) כ', דבנ"ד דהדין מרומה ולא נחקרה עדותן אם באנו לחוש להמחמירים שא"צ דו"ח, י"ל דהו"ל כקידושין דרבנן, ומכיון שהעדים עמי הארץ ואינם לא במקרא ולא במשנה ולא בד"א, והם פסולים עכ"פ מדרבנן י"ל שאין חוששין לקידושין כלל. עכת"ד. וככל החזיון הזה י"ל בנ"ד, שאף בלא העדות שהנם מחללי שבת יש לפסול הקידושין ולבטלם ע"פ האמור.

ונוסף על כל זה יש עוד סניף חשוב להקל, כי עד אחד מעדי הקידושין העיד בנ"ד, שנוסח אמירת הקידושין היה: הרי את מקודשת בזה, ולא אמר לי. ומרן בש"ע/באה"ע/ (סי' כח ס"ד) פסק שאם לא אמר לי אינה מקודשת. והיא סברת רוב מנין ורוב בנין של הפוסקים, אם כי לא פלט מפלוגתא. (והגם דבנ"ד העד השני אמר שהמקדש אמר לי, וי"א דבכה"ג י"ל דשמא העד השני לא שמע, ואם יש ב' עדים אחרים תתקיים העדות בשאר ולא היא הכחשה. וע' בשו"ת חוקי חיים גאגין (דף קלו ע"א). ובשו"ת ישמח לב

גאגין (חאה"ע סי' יא יב). מ"מ בנ"ד לכ"ע לא מהני הואיל והיו רק שני עדלי שנתייחדו לשם כך.) ויש להאריך בזה הרבה. וליראת האריכות עמד קנה במקומו.

(כא) מסקנא דינא בהא סליקנא ובהא נחיתנא דהבחורה א' ב' מותרת להנשא לכל גבר די תצבי. אולם לא הוצרכנו לעשות מעשה בנ"ד, כי לאחר פיוס ברצי כסף הסכים המקדש לתת גט להנ"ל. ונתגרשה בג"פ כדת. וכתבנו כ"ז להתלמד במקום אחר. והי"מ ומי"נ ויעב"א. עובדיה יוסף ס"ט

2) Takanos in the Modern State of Israel

שו"ת היכל יצחק אבן העזר א סימן ה

אמר המביא לבית דפוס: לשם השלמת הענין הננו מביאים כאן את התקנות הנזכרות הרבנות הראשית לישראל תקנות קבועות לגדרי אישות בישראל שנתקבלו פה אחד בכנוס הרבנים הארצי שהתקיים בירושלם בימים י"ח - כ"א שבט תש"י. ב"ה. לרגל קבוץ גלויות מכל תפוצות הגולה, מקצוי ארץ ואיים רחוקים, שעולים לאלפים ורבבות, ומתישבים בארץ בחדס הז' עלינו הגדול, ומביאים אתם מנהגים קדומים שאינם הולמים לתקנות חכמים מרי דארעא דישראל שבעיקול'ת ירושלים תו"ב, ותקנות רבני הקהלות בישראל בעניני קדושין ונשואין ובעניני גיטין וגרושין יבום וחליצה, ודבר זה עלול להביא מחלוקת בישראל ולהרוס את שלום בית ישראל, לזאת מצאנו וראינו חובה לעצמנו לחדש תקנותיהם של רבותינו הקדמונים זצ"ל ולהוסיף עוד תקנות כאלה שהשעה מחייבת אותם מפני דרכי שלום ושלוה בישראל, שהם תופסים מקום יסודי לכל תקנות רבותינו הקדמונים מימי משה רבינו ועד הדורות האחרונים לקהלותיהם. ברשות קודשא בריך הוא ושכינתיה, וברשות בית - דין של מעלה ובית - דין של מטה וברשות רבנן קדמאי מרי ארעא דישראל, ובהסכמת הגאונים הגדולים חברי המועצה המורחבת של הרבנות הראשית בישראל גוזרים ומתקנים בתוקף תוה"ק ככל תקנות ישראל שנעשו בישראל לקהלותיהם ולדורות עולם א. אסור לכל איש ואשה מישראל לקדש ולארס שלא בשעת חופה ובעשרה אחרי הרשמת הנשואין במשרדי לשכות הרבנות שבכל מקום איסור זה רובץ בחרם חמור על כל איש מישראל שהוא נזקק לעדות קידושין - אירוסין אלה, והוא נחשב לחוטא פלילי שראוי להענש עליו. כל איש שארס לו אשה שלא בשעת חופה וקידושין כנ"ל, חייב לגרש ארוסתו זאת בגט כריתות כדת משה וישראל, אחרי תשלום פצויים ככל אשר יפסקו עליו ב"ד מוסמך מהרבנות הראשית לארץ - ישראל. ועד אשר יגרש ובתשלום הפצויים כנ"ל, חייב במזונותיה כפי אשר יטילו עליו ב"ד. ב. (א) אסור לו לאדם מישראל לקדש לו אשה שהיא קטנה מגיל בת שש עשרה שנה ויום אחד, הואיל וקטנה מגיל זה היא מסתכנת בהריונה, סכנת מות לאם ולעובר, בזמננו שנתמעטו הדורות ונחלשו הכוחות, והואיל ומנשואין אלה עלולות לצאת תקלות ועגון, כמו שהוכח במקרים רבים. איסור זה חל גם על אבי הנערה שלא לקדש את בתו כשהיא למטה מהגיל הנ"ל. (ב) אסור לאיש ואשה מישראל לארס או להתארס עם אשה שניה על אשתו הראשונה אם לא בהיתר - נשואין מאושר בחתימת הרבנים הראשיים לישראל. ג. ברוב קהלות ישראל וכן בקהלות האשכנזים שבארץ, קבלו עליהם להלכה שמצות חליצה קודמת למצות יבום, וגם כששניהם, היבם והיבמה, רוצין ביבום, אין מניחים אותם ליבם. ובמקום שהיבם נשוי אשה, נהגו בכל המקומות שאין מניחים אותם ליבם. ובהיות ובזמננו ברור הדבר שרוב יבמים אינם מכוונים לשם מצוה, ומשום דרכי שלום ואחדות במדינת ישראל, שלא תהיה התורה כשתי תורות, הננו גוזרים על תושבי ארץ - ישראל ועל אלה שיעלו ויתישבו מעתה והלאה, לאסור עליהם מצות יבום לגמרי, וחייבים לחלוץ, וחייבים במזונות יבמתם כפי מה שיפסקו עליו ב"ד עד שיפטרו את יבמתם בחליצה. איסור זה אפשר להתירו רק במסבות מיוחדות ועפ"י החלטת המועצה המורחבת בחתימת הרבנים הראשיים לישראל. סדור קידושין, גיטין וחליצות דבר נהוג ומקובל בארץ - ישראל מפי מרנן ורבנן תקיפי ארעא דישראל הקדמונים זצ"ל, וכן נהוג ברוב קהלות ישראל שלא לסדר קידושין, נשואין, אלא ע"י מוסמכים וממונים לכך מטעם הרה"ר לישראל ולשכות הרבנות המקומיות ומשרדי הרה"ר שבכל עיר ודרך. תקנה זאת מיוסדת עפ"י דינא דתלמודא; כל מי שאינו בקי בטיב גיטין וקידושין לא יהא לו עסק עמהם. ולא כל אדם רשאי ליטול השם לעצמו ולאמר שהוא בקי בטיב קידושין וחליצות אם לא שהוסמך לכך מפי הרה"ר והמקומית, וגם התמנה לתפקידים אלו. הלכה זאת כתבה רמ"א ז"ל יו"ד סי' רמ"ב ואה"ע סי' קנ"ד, והיא מקובלת בכל ארץ - ישראל בזהירות מרובה (עיין פתחי תשובה אה"ע שם ס"ק א'). ועל יסודה הננו גוזרים לאסור על כל איש ורב בישראל לסדר קידושין, נשואין, אם לא שהוסמך והתמנה לתפקידים אלה עפ"י כתבם וחתימת ידם של הרבמות הראשית שבערי אר"י. וכל העושה זאת שלא ברשות, הרי הוא פורץ גדרם של ראשונים כמלאכים ז"ל. בתוקף הטלת חרם על העובר ככל חומר תקנות הרבנים בישראל, עול/על/ כל קהלות ישראל הקיימות ואלך שתתקיימנה להבא בעזה"י, לשמור ולקיים את כל הכתוב בהם עד בוא גואל לישראל. ושומע לנו ישכון בטח, ושאנן מפחד רעה, ולשומעים ינעם ותבוא עליהם ברכת טוב ראשי הרבנים לישראל יצחק אייזין הלוי הרצוג בן ציון מאיר חי עוזיאל